

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתור

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת כי תצא תשפ"ג תהא שנת פתח גאולה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור מאות משפחות נזקקות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

רָמַז אֲדִיר עַל הַקֶּץ שְׁצָפוּי לְהִיּוֹת בְּסוֹף שְׁנַת תשפ"ג.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ב"ב קכא:) תְּנוּ רַבָּנָן שְׁבַעַה קְפָלוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, מִתּוֹשְׁלַח רְאָה אֶת אָדָם, שֵׁם רְאָה אֶת מִתּוֹשְׁלַח. יַעֲקֹב רְאָה אֶת שֵׁם, עִמְרָם רְאָה אֶת יַעֲקֹב, אַחֲיָה הַשִּׁילוּנִי רְאָה אֶת עִמְרָם, אֲלִיָּהוּ רְאָה אֶת אַחֲיָה הַשִּׁילוּנִי וְעִדִּין הוּא קָיָם. וּמִבְּאֵר הַרְשִׁיבִים קְפָלוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם סְבִיבוּהוּ וְהַקִּיפוּהוּ שְׁנַתְקַפֵּל הָעוֹלָם בִּיגִיָּהֶם וְכָל אֱלוֹ הַשְּׁבַעַה שְׁמָשׁוּ זֶה אֶת זֶה. כְּמוֹ כֵן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד יֵשׁ לוֹ בְּחִינָה שְׁמַקְפֵּל אֶת כָּל הָעוֹלָם, כְּפִי שְׁמָצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר ב, ד) "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" זֶה רוּחוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. הִינּוּ שֶׁהוּא הִיָּה מִתְחִילַת הַבְּרִיאָה, וְעַתִּיד לְהִיּוֹת בְּסוֹף הַבְּרִיאָה, וְכֵן בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקָיָם.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר לה, ב) רַבִּי חִזְקִיָּה בְּשֵׁם רַבִּי יְרֵמְיָה אָמַר כִּף אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אִי בְּעֵי אַבְרָהָם לְמַקְרָבִי מִן גְּבִיָּה וְעַד גְּבִי, וְאַנָּה מְקָרֵב מִגְּבִי עַד מְלֻכָּא מְשִׁיחָא, וְאִי לֹא בְּעֵי יִצְטָרֵף אַחֲיָה הַשִּׁילוּנִי עִמִּי וְאַנּוּ

מקרבין מן אברהם עד מלכא משיחא. רבי שמעון בר יוחאי אומר שאברהם יכול לפטר את העולם מן הדין עד הזמן שלו, והוא יפטר עד מלך המשיח, ואם אברהם לא יסכים הוא יצטרף את אחיה השילוני לפטר מזמן אברהם עד משיח. ושמעתי מהרה"ג ר' נפתלי צלט שליט"א שצריך לחפש פאן את הקץ, כי הזמן מאברהם אבינו עד רבי שמעון בר יוחאי מקביל לזמן מרבי שמעון בר יוחאי עד משיח. ואם נחשב משנת לידת אברהם שהיא 1948 לבריאת העולם, עד שנת לידת רבי שמעון בר יוחאי שהיא 3830 לבריאת העולם יש 1882 שנים, וכעת נחשב משנת לידת רבי שמעון בר יוחאי בשנת 3830 עוד 1882 שנים נגיע לשנת 5712 שהיא שנת ה'תשי"ב, שכבר עבר מזמן, אבל באמת אם נעין בירושלמי הנסח שונה במקום עד מלך המשיח הוא אומר עד סוף הדורות: (ברכות ט, ב) **רבי חזקיה בשם רבי ירמיה פה היה רבי שמעון בן יוחאי אומר יקרב אברהם מן גביה ועד גבי. ואנא מקרב מן גבי ועד סוף כל דרי. ואי לא יצטרף אחיה השילוני עמי ואנא מקרב כל עמא.** ולפי זה אפשר לומר שהחשבון מסתים לפני השבעים ושתים שנה של עבור משיח ולידת משיח, שהרי זאת כבר תקופה בפני עצמה ששיכת לדורו של משיח. כי בזמן הזה משיח כבר קיים, אמנם זה בעבור שנמשך 72 שנה, אבל זה כבר נחשב דורו של משיח, שהדור קיים בזכותו, רק הקלפות מלבישות על המלכות בזמן העבור עד הלידה. ורשב"י דבר עד סוף הדורות, הינו עד תחלת דורו של משיח ולא עד הזמן שמשיח ימלוך בפעל. ולפי זה צריך להוסיף עוד 72 שנים משנת ה'תשי"ב שמסתימות בסוף שנת תשפ"ג שכבר חייבת להיות לידת משיח. והוסיף הרה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א שאברהם אבינו שמעון בגימטריא תשפ"ג. והוסיף הרה"ג ר' מ. שיפמן שליט"א שאברהם עד מלכא משיחא עם האותיות בגימטריא ה'תשפ"ג, ובגימטריא גדולה עם המלים עולה 1336 זמן הקץ בדניאל.

מובא בסדר הדורות (א'תקמ"ח) שאחיה השילוני היה גלגול אברהם אבינו, ובהמשך שם מובא (ב'תתצ"ב) שאחיה השילוני התגלגל ברבי שמעון בר יוחאי. לפי זה מבאר מדוע רבי שמעון בר יוחאי אמר שהוא צריך את אברהם אבינו או את אחיה השילוני כדי לפטר את כל העולם מן הדין, כי רבי שמעון בר יוחאי מרמז על ג' הגלגולים שלו עצמו שפוטרים את כל העולם מן הדין. ואם אברהם שהוא הגלגול הראשון לא יסכים, אז יש את אחיה השילוני הגלגול השני. וכן אחיה מרמז על יוחאי, ושלוני בגימטריא שמעון. וכן בפיוט "ואמרתם פה לחי" נאמר: **מקום בחר בשמיא, עם הנביא אחיה, זה מבני עליה, אדוננו בר יוחאי.**

ה' שואג וצועק כארי על חרבן בית המקדש ללמד אותנו שצריך לצעק על החרבן כדי לזכות למדת חנון שהיא מתנת חנם שבאה בזכות הצעקה.

מובא בהגה"ה לתוספות (ר"ה יז:) מדת רחמים היא שלא בעת צרה, כי בטרום תגיע הצרה הוא מרחם שלא תבוא, אבל חנון הוא שחונן בעת הדחק לגאול הצועק, כדכתיב "חנון יחנך לקול זעקד", ומדה זו כביכול שבעל פה יש לו לחון על הצועק אף שלא קדו, כדכתיב "והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני", כלומר אף על פי שבדין בא העבוט ליד, כי הלוח עליו מעותיד, אף על פי כן תשיבנו לו, כי אם יצעק אלי המדה היא כד שאשמע, לפי שחנון אני ואיני יכול לראות בעניו, וגם יש בלשון חנון מתנת חנם כדאמרנו "וחנתי את אשר אחוץ" אף על פי שאינו הגון. ורואים שצעקה מעוררת את מדת חנון שה' חונן לפני משורת הדין ונותן מתנת חנם. ושמעתי מהג"ר נחמן בידרמן שליט"א על דברי הגמרא (ברכות ג.) רבי אליעזר אומר שלש משמרות הוי הלילה, ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי, שנאמר "ה' ממרום ישאג, וממעון קדשו יתן קולו, שאג ישאג על נוהו". ה' שואג וצועק כארי על חרבן בית המקדש כדי ללמד אותנו שצריך לצעק על החרבן כדי לזכות לגאולה ממדת חנון שהיא מתנת חנם שבאה בזכות הצעקה. וכן מצינו בגמרא (ברכות ג.) שמעתי בת קול שמנהמת כיונה ואומרת אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתים לבין האמות. ורואים שהבת קול צועקת על החרבן באותה בחינה. ולכן מובא מה'חפץ חיים' בספרו 'חומת הדת' (פרק י"ד) והנה יש עוד עקר גדול דבר שמקרב את הגאולה, והוא התפלה והצעקה, וכמו שהיה במצרים,

וּכְדַכְתִּיב "וְנִצְעַק אֵל ה' אֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קוֹלֵנוּ", וְאַף אֲנוּ צְרִיכִין לְהִתְנַהֵג גַּם כֵּן בְּאִפְסוֹ זֶה וְכוּ',
 וְעַל כֵּן גַּם אֲנוּ בְּזִמְנֵנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּתַפְלָה וְצִעֲקָה לַה', כִּי אַחֲרֵי שֶׁהִקְבִּ"ה מְבַקֵּשׁ שְׁנִיתֵפֶלֶל לְפָנָיו לְמַח
 נְחֻשָׁה בְּעַת הַזֹּאת, וְכֵן מִמַּשָּׁה שְׁכֵתוֹב "וַיִּשְׁמַע ה' אֶת קוֹלֵנוּ" וְלֹא כְתִיב אֶת תַּפְלַתֵנוּ, מִשְׁמַע שְׁאִין דִּי בְּתַפְלָה
 בְּלַחֵשׁ כְּמוֹ שְׁאֲנוּ מִתְפַּלְלִים בְּכָל יוֹם, אֲלֹא צְרִיכִים לְהִתְאַסֵּף בְּיַחַד וְלִצְעֵק לַה', כְּגוֹן בְּאַמִּירַת אֲבִינוּ מִלְכְּנוּ
 וְכוּיֹצֵא בְּזֶה, עַד שֶׁיִּשְׁמַע ה' צִעֲקַת עַמּוֹ וַיִּשְׁלַח יְשׁוּעָתוֹ. וְהִנֵּה כָּל אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים שְׁכֵתֵבָנוּ בְּפָרֵק הַזֶּה, דְּבָרִים
 עֲקָרִים הֵם, שְׁצָרִיד לְשִׁים לֵב לְאַחַז בְּהֵם, וַיִּמְהַר ה' עַל יְדֵי זֶה לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלַּת עוֹלָם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. וְכֵן
 מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמו"ר לֵב, ט) בְּשִׁעָה שְׁצוּעָקִים יִשְׂרָאֵל לְפָנָיו תִּבְאָ לְהֵם תְּשׁוּעָה, כִּךְ בְּסִנָּה שְׁנֹאֲמַר "הִנֵּה צִעֲקַת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי", וְכֵן לְעֵתִיד לְבֹא בְּשִׁעָה שְׁיִגְלָה הַגְּאֻלָּה עַל יִשְׂרָאֵל. וְנִרְאֶה דְלָכֵן הַשְׁתַּלְשְׁלָה הַקְּלִפָּה
 שְׁמִלְבִּישָׁה עַל מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ 'אֵל אֶקְצָה' מִשְׁרַשׁ הָאוֹתִיּוֹת צִעֲקָה, לְרַמֵּז שְׁאֵם רוּצִים לְסַלֵּק אֶת הַקְּלִפָּה מִשֵּׁם צָרִיד
 לְצִעֵק לַה'. וְכֵן 'אֵל אֶקְצָא' נִרְמַז בְּאוֹת רְבִיעִית הַפּוּכָה מִסוּף הַמְּלָה בְּפִסּוּק שְׁמִדְבָר עַל צִעֲקָה לַה': (תְּהִלִּים עז, ב) "קוֹלִי
 אֵל אֱלֹהִים וְאַצְעֲקָה קוֹלִי אֵל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי", וְכֵן מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (יִלְקוּט בְּרֵאשִׁית מֵג) וְלִמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ יִשְׁמַעֲאֵל
 שְׁעֵתִיד הַקְּב"ה לְשִׁמְעַת בְּאַנְקַת הָעַם מִמָּה שְׁבָנִי יִשְׁמַעֲאֵל עוֹשִׁין לְהֵם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. וְרוֹאִים שְׁקִלְפַת יִשְׁמַעֲאֵל

מְעוֹרְרַת אֶת הַצִּעֲקָה אֲצֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שְׁנִזְכֶּה לְסַלֵּק אוֹתָם מִמְּקוֹם הַמִּקְדָּשׁ וְלִזְכוּת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי.

כְּתוּב (ויקרא ב, יא) "כִּי כָּל שָׂאֵר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אֵשָׁה לַה'", וּמוּבָא בְּפֵרוּשׁ הַגֵּר"א עַל תְּקוּנֵי זֶהר (תִּיקוּן
 כֵּא) שְׁשָׂאוֹר דְּבַשׁ ר"ת ש"ד שֶׁל שֵׁם שְׁד"י הַמְּסַמְּלוֹת אֶת צַד הָרַע. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתֵךְ' (עֵרֵד דֵּלֵת) שֶׁהַכְּתוּב
 "וְכָל דְּבַשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אֵשָׁה לַה" ר"ת אוֹת דְּל"ת הַמְּסַמְּלֵת אֶת הָאֵשָׁה. וְכֵן הַמְּלִים "אֵשָׁה לַה" מְרַמְזוֹת עַל
 אֵשָׁה. וְכִפִּי שְׁמוּבָא בְּרַבְנּוּ בַּחֲזִי (ויקרא ב, א) הַשָּׂאוֹר וְהַדְּבַשׁ הֵן יִצָּר הָרַע עֲצֻמוֹ, כִּי דְבַשׁ בְּגִימְטְרִיא אֵשָׁה, וְהָאֵשָׁה
 הִיא יִצָּר הָרַע. כִּי כֵן מְצִינּוּ בְּאִדָּם הָרֵאשׁוֹן כְּשִׁחְטָא אָמַר "הָאֵשָׁה אֲשֶׁר נִתְּתָה עִמָּדִי" רָצָה לוֹמַר יִצָּר הָרַע
 שְׁיִצְרַת בִּי. וְכֵן מוּבָא בְּלִקְוֹת לְהָאֲרִיז"ל (פ' תְּצוּה ע' קִסֵּב) לְעוֹלָם בְּיִסוּד הוּא שֵׁם שְׁדִי. וּמוּבָא בְּשִׁעֵר מֵאֲמָרֵי רַשְׁבִּי'
 לְהָאֲרִיז"ל (ע' רֵלֵא) שְׁבִיּוּד הָאֵשָׁה יֵשׁ שְׁתֵּי דְלֵתוֹת וְשְׁנֵי צִירִים, [כְּמוֹ שְׁמְצִינּוּ בְּלֵדֵת אֵשָׁה צִירֵי לְדָה], הַצִּיר הוּא בְּחִינַת הָאוֹת
 ש', צִיר בְּגִימְטְרִיא ש' וְהַדְּלֵתוֹת הֵן בְּחִינַת הָאוֹת דְּל"ת וּבְיַחַד הֵם אוֹתִיּוֹת ש' ד'. דִּיּוּד הָאֵשָׁה הוּא בְּחִינַת ש' ד', וַיִּסוּד
 הָאִישׁ מוּבָא בְּזֶהר (פִּנְחָס רִטוּ): שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאוֹת י' שֶׁל שֵׁם שְׁדִי, כְּמוּבָא בְּסִפְר 'מְלֵאךְ הַבְּרִית' ל'בֵּן אִישׁ חִי' (פ' וַיִּצֵּא) שְׁשֵׁם

שְׂדֵי מִרְמֹז בְּגוֹף הָאָדָם, הָאוֹת שִׁי"ן בַּחֹטֶם, הָאוֹת דָּל"ת כְּשִׂמְכוֹפֵף הַזְּרוּעַ, וְהַעֲטָרָה שֶׁבִּסּוּד הִיא הָאוֹת יו"ד. וְכִשְׂמַתְחַבֵּר יְסוּד הָאִשָּׁה לִיסוּד הָאִישׁ בְּקִדְשָׁהּ, אֵז שְׂכִינָה שֶׁל שֵׁם שְׂדֵי, שְׂרוּיָה בִּינִיָּהֶם דָּשֵׁם שְׂדֵי שׁוֹרָה בִּיסוּד כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ מֵהָאֲרִיז"ל. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֹהָר (תִּיקוּנִים יא.) מִי שֶׁשׁוֹמֵר בְּרִית אֵשׁ נִקְרָא אִישׁ צְדִיק תָּמִים וְאוֹת י' שֶׁל שְׂדֵי הִיא חֲלִיָּה עַל צְוָאר הַשָּׂד יִצְרָר הָרַע. לְפִי זֶה נִרְאָה לְבָאֵר אֶת הַפְּסוּק שֶׁהִבְאֵנוּ "ה' מְמָרוֹם יִשְׂאָג, וּמִמְעוֹן קִדְשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ, שְׂאָג יִשְׂאָג עַל נְוָהוֹ". הַמֶּלֶךְ "שְׂאָג" בְּגִימְטְרִיָּא ש"ד, וְהַמֶּלֶךְ "יִשְׂאָג" בְּגִימְטְרִיָּא שֵׁם שְׂדֵי, וּבִשְׂאָגָה שֶׁל ה' נִרְמָזֶת הַנִּקְדָּה הַפְּנִימִית שֶׁל הַשְּׂאָגָה, שְׂאִין יְחוּד קב"ה וְשְׂכִינְתָּיָהּ בְּגִלְל חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְהָאוֹתִיּוֹת ש"ד שֶׁהֵם בְּגִימְטְרִיָּא עֲרָלָה לֹא מִתְחַבְּרוֹת לָאוֹת י' שֶׁל שֵׁם שְׂדֵי שֶׁזֶה סוּד הַיְחוּד כְּדִלְעִיל.

מִדּוּעַ נִכְנָס מִשָּׁה בְּהַר סִינַי בְּתוֹךְ הָעָנָן שֶׁגָּלָה אֶת כְּבוֹד ה', וּבְמִשְׁכַּן הָיָה אָסוּר לְמִשָּׁה לְהִכָּנֵס בְּזִמְנוֹ שֶׁהָעָנָן וְכְבוֹד ה' הֵיוּ מִמְלָאִים אֶת הַמִּשְׁכָּן.

כְּתוּב (מ"ב יא, א) "וַעֲתַלְיָה אִם אֲחֻזְיָהוּ וְרָאֵתָה כִּי מֵת בְּנָה וְתִקַּם וְתִאָּבֵד אֶת כָּל זֶרַע הַמִּמְלָכָה: וְתִקַּח יְהוֹשֻׁבֵעַ בֵּת הַמִּלְךְ יוֹרֵם אֲחוֹת אֲחֻזְיָהוּ אֶת יוֹאֵשׁ בֶּן אֲחֻזְיָה וְתִגְנַב אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי הַמִּלְךְ הַמּוֹמְתִים אֹתוֹ וְאֵת מִנְקֻתוֹ בַּחֲדָר הַמְּטוֹת וַיִּסְתְּרוּ אֹתוֹ מִפְּנֵי עֲתַלְיָהוּ וְלֹא הוֹמַת: וַיְהִי אִתָּהּ בֵּית יְהוֹ"ה מִתְחַבָּא שֵׁשׁ שָׁנִים". וּמְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (פסחים פו.) אָבָא שְׂאוּל אוֹמֵר עֲלִית בֵּית קִדְשֵׁי הַקְּדוּשִׁים חֲמוּרָה מִבֵּית קִדְשֵׁי הַקְּדוּשִׁים, שְׂבִית קִדְשֵׁי הַקְּדוּשִׁים כְּהֵן גָּדוֹל נִכְנָס לוֹ פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה וְעֲלִית בֵּית קִדְשֵׁי הַקְּדוּשִׁים אֵין נִכְנָסִין לָהּ אֶלָּא פְּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ, וְאִמְרֵי לָהּ פְּעַמִּים בְּשָׁבוּעַ, וְאִמְרֵי לָהּ פְּעַם אַחַת בַּיּוֹבֵל לִידַע מַה הִיא צְרִיכָה. הַמְּקוֹם הַזֶּה עֲלִית בֵּית קִדְשֵׁי הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּקְרָא בְּפִסּוּק "חֲדָר הַמְּטוֹת" שֶׁם הִחְבִּיאוּ אֶת יוֹאֵשׁ, הוּא מְקוֹם קְדוּשׁ יוֹתֵר מִקְדָּשׁ הַקְּדוּשִׁים. וְנִכְנָסוּ

שם רק פעם בשבע שנים או פעמים בשבע שנים, או פעם אחת ביובל אחרי שבע כפול שבע. ורואים שהמקום קשור עם מספר שבע שמסמל את נקודת היחוד של קב"ה ושכינתיה, ולכן השתלשל שיהושבע אשתו של יהוידע כהן גדול החביאה שם את יואש. וכן יהושבע יהוידע בגימטריא רמ"ח רנ"ב או פרו ורבו שמסמלים את היחוד העליון. ולכן בחדר הזה לא היה שום דבר, הינו חדר ריק לגמרי, אפלו שהוא קדוש יותר מקדש הקדשים, אדרבה זה בא לסמל שמאירה במקום הארת הפתח שאין לנו שום השגה בו, כידוע שהפתח נקרא אין, לכן היה החדר ריק לרמז שאין לנו השגה בו. וזה גופא הטעם שהחביאו את יואש שהיה הנצח האחרון לבית דוד ונאקא במקום הקדוש הזה, כי נשמות מלכי בית דוד הם משרש היחוד העליון, ואם לא תשאיר בעולם נשמה מהשרש הזה לא יהיה מי שיעורר את היחוד העליון בחדר המטות. וכן מצינו במדרש (תנחומא וארא ט) שיואש עשה עצמו אלוה בגלל שהיה שש שנים בחדר המטות, ועל כך נענש בענש החמור. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שיואש"ש אותיות אי"ש ואש"ה.

וכן מצינו בגמרא ששלמה המלך בטל את צום יום הכפורים כשחנך את בית המקדש, ויש כאן רמז ששלמה היה קשור עם נקדת היחוד שבחדר המטות, שהיא יותר גבוהה מהיחוד בקדש הקדשים שהוא סוד יום הכפורים, ונביא את דברי הגמרא: (מ"ק ט.) אמר רבי פרנך אמר רבי יוחנן, אותה שנה לא עשו ישראל יום הכפורים, והיו דואגים ואומרים שמה נתחייבו שונאיהם של ישראל פליה. יצתה בת קול ואמרה להם, פלכם מזמנין לחיי העולם הבא. מאי דרוש אמרו קל וחמר, ומה משכן שאין קדשתו קדשת עולם, וקרבו יחיד דוחה שבת דאסור סקילה, בית המקדש דקדושתו קדשת עולם וקרבו צבור ויום הכפורים דענוש פרת לא כל שכן. אלא אמאי היו דואגים התם צורך גבוה הכא צורך הדיוט. הכא נמי מיעבד ויעבדוה מיכל לא נכלו ולא נשתו, אין שמחה בלא אכילה ושתייה.

הפסוק בדברי הימים שמספר את הספור הזה הוא הפסוק שמספרו בגימטריא הגדולה ביותר בכל התנ"ך, והוא במספר גבוה של יותר מאלף מהפסוק שבא אחריו: (דבה"ב כב, יא) "ותקח יהושבעת בת המלך את יואש בן אחזיהו ותגנב אתו מתוך בני המלך המומתים ותתן אתו ואת מינקתו בחדר המטות ותסתירהו יהושבעת בת המלך יהורם אשת יהוידע הפהן פי היא היתה אחות אחזיהו מפגי עתליהו ולא המיתתהו". וכן הר"ת של כל הפסוק הזה עולה 358 כמנין משיתח. וכן רואים רבוי אותיות א' וב' בר"ת של הפסוק, ורבוי אותיות ת' בס"ת של הפסוק, וזה מרמז שכל השפע מא' עד ת' נכלל בפסוק הזה שנקמה בו נקדת היחוד של בית המקדש במקום הפנימי ביותר.

כתוב (שמות מ, לד) **"וַיִּכַּס הָעֵנָן אֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְכַבֹּד יְהוָה מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן: וְלֹא יָכַל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעֵנָן וְכַבֹּד יְהוָה מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן".** וברש"י שם: **כָּל זְמַן שֶׁהָיָה עָלָיו הָעֵנָן לֹא הָיָה יָכוֹל לְבֹא וְנִסְתַּלַּק הָעֵנָן וְנִכְנַס וּמְדַבֵּר עִמוֹ. וְרוֹאִים שֶׁבְזִמְנֵן שֶׁשָּׁכַן כְּבוֹד ה' עַל הַמִּשְׁכָּן גַּם לְמֹשֶׁה הָיָה אֲסוּר לְהִכְנִס, וְנִרְאָה לְבָאָר שֶׁזֶה בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שְׂאֵף אֶחָד לֹא נִכְנַס לְחֹדֶר הַמִּטּוֹת, כִּי כְבוֹד ה' שֶׁמִּתְגַּלֶּה בְּמִשְׁכָּן מְסַמֵּל אֶת הַיְחִיד הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי 'פְּרָדֵס רְמוֹנִים' לְרַמ"ק (שַׁעַר כ"ג פ"א) דַּעַת הַרְשָׁב"י כִּי כְבוֹד נִקְרָא הַשְּׂכִינָה פְּאֶשֶׁר תִּתְחַבֵּר אֶל דּוּדָה וְתִתְמַלֵּא פְּגִימָתָהּ וְתִהְיֶה לְבָנָה בְּמִלּוּאָהּ אֲזִי נִקְרָאת כְּבוֹד. וְהִטְעַם כִּי נָתַן לָהּ בְּעֵלְהָ פַח הַל"ב נְתִיבוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת כִּי כָּךְ עוֹלָה כְּבוֹד. וּבְחֻמְקָהּ עֶקֶר הַכְּבוֹד. וְלֹא בְּכָל יְחִיד אֲשֶׁר תִּתְיַחַד תִּקְרָא כְּבוֹד אֲלֵא דוֹקָא בְּהִיּוֹתָהּ מִתְקַשְׁטוֹת וּמִתְלַבְּנֹת בְּהִיכָל נְחֻמָּד הַנִּקְרָא כְּבוֹד. וְזֶהוּ "וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אוֹמֵר כְּבוֹד". וְכֵן כְּבוֹד בְּגִימָטְרִיא זְוִיג, וְכֵן הָעֵנָן שֶׁסָּמַל אֶת הַכְּבוֹד שֶׁשׁוּרָה בְּמִשְׁכָּן מְסַמֵּל אֶת הַיְחִיד הָעֲלִיּוֹן בְּסוּד עוֹנָה, כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי 'גִּזְרֵי יִשְׂרָאֵל' (נִישׁוּאִין) שֶׁעַל יְדֵי תַעֲנִיּוֹת וְאַמִּירַת עֲנָנוֹ מְעוֹרְרִים אֶת הַיְחִיד הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּסוּד עוֹנָה, כְּמוֹ בְּתַעֲנִיּוֹת שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁמְעוֹרֵר אֶת הַיְחִיד דְּרָךְ עֲנָן הַקְּטָרֶת. כִּי יְחִיד נִקְרָא עוֹנָה שְׁנֹרֶמֶז בְּעֲנָן הַקְּטָרֶת, וְנִרְמָז בְּתַפְלַת עֲנָנוֹ שְׂאוֹמְרִים בְּתַעֲנִיּוֹת. וְלָכֵן כְּשֶׁלֹּא יוֹרֵד גֶּשֶׁם מִתַּעֲנִיּוֹת, לְעוֹרֵר אֶת הַיְחִיד הָעֲלִיּוֹן בְּבְחִינַת עוֹנָה, לְהַשְׁפִּיעַ אֶת הַגֶּשֶׁם שֶׁבֵּא דְרָךְ הָעֲנָנִים. וְכִשֶּׁם שְׂאֵף אֶחָד אֵינוֹ נִכְנַס לְחֹדֶר הַמִּטּוֹת, כָּךְ לֹא שִׁיךְ לְהִכְנִס לְמִשְׁכָּן בְּזִמְנֵן שֶׁשׁוּרָה בּוֹ הַיְחִיד הָעֲלִיּוֹן. וְכֵן בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁבָּנָה שְׁלֹמֹה מְצִינּוֹ שֶׁהִשְׂרָאת הַשְּׂכִינָה הִיְתָה בְּעֲנָן: (מ"א ח, י) **"וַיְהִי בְּצֵאת הַכֹּהֲנִים מִן הַקֹּדֶשׁ וְהָעֵנָן מָלֵא אֶת בַּיִת יְהוָה: וְלֹא יָכֹלוּ הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשֵׁרֵת מִפְּנֵי הָעֵנָן כִּי מָלֵא כְבוֹד יְהוָה אֶת בַּיִת יְהוָה: אֲזִי אָמַר שְׁלֹמֹה יְהוָה אָמַר לְשָׁכֵן בְּעֶרְפֹּל".** וּמְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (תַעֲנִיּוֹת ט:) **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ מִמִּימֵי אוֹקֵינוֹס הוּא שׁוֹתָה, שְׁנֶאֱמַר "וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה", רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ מִמִּים הָעֲלִיּוֹנִים הוּא שׁוֹתָה, מָה אֲנִי מְקַיֵּם "וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ", מְלַמֵּד שֶׁהָעֲנָנִים מִתְגַּבְּרִין, וְעוֹלִין עַד לְרִקִיעַ, וּפּוֹתְחִין פִּיהֶן כְּנֹאד, וּמְקַבְּלִין מִי מָטָר. רוֹאִים שֶׁהִתְעוֹרוּתָא דְלִתְתָּא וְהִתְעוֹרוּתָא דְלַעֲלִילָא נַעֲשֶׂה דְרָךְ הָעֲנָנִים שֶׁמְסַמְּלִים אֶת הַיְחִיד מִשְׁנֵי הַצְּדָדִים מִיּוֹן דְּכוּרִין וּמִיּוֹן נּוֹקְבִין. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֵהָר (וישלה קעו:): **"מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר כְּתִימְרוֹת עֶשֶׂן"** שְׂאוֹתוֹ עֲנַן הַשְּׂכִינָה נִרְאָה כְּעֶשֶׂן. וּמְצִינּוֹ בְּזֵהָר (בראשית ל) שֶׁעֶשֶׂן מְסַמֵּל אֶת הַמִּיּוֹן נּוֹקְבִין שֶׁעוֹלִים מִלְמַטָּה לְמַעְלָה.****

לפי זה נראה לי שבאת קשיית הרמב"ן והרבנו בחיי ועוד מדוע חוזר הפתוב פעמים על המלים "וכבוד יהוה מלא את המשכן" כי יש פאן אור ישר ואור חוזר בסוד היחוד, הינו כבוד שבא מלמעלה למטה בסוד אור ישר, וכבוד שעולה מלמטה למעלה בסוד אור חוזר. ומרמז בספר 'מצודת דוד להרדב"ז' (מצוה דש) צורת המשכן רומזת לצורת מעשה המרפבה העליונה שהרמז לדו פרצופיו. וכן תמצא ב' פעמים כתיב "וכבוד ה' מלא את המשכן" רמז לכבוד למעלה מכבוד. ועל דרך זה סוד בגין בית הבחירה, פי הבית בתבניתו וכליו וקרבתו מושך את הכבוד העליון לשכון בתוכו, כמשך האבן השואבת את הברזל. ורואים שהפתוב חוזר ב' פעמים על המלים "וכבוד יהוה מלא את המשכן" לרמז שיש כבוד למעלה מכבוד שכל אחד מושך את השני להשפיע את האור שלו למטה, וכפי שבארנו שיש פאן רמז על היחוד העליון שמעורר את היחודים בכל העולמות שכלם ישפיעו ויולידו שפע מפרצוף לפרצוף עד שהשפע ירד מטה מטה לעולם העשיה דרך בית המקדש. וכן מובא בש"ך (שמות לט, לב) נאמר "וכבוד ה' מלא את המשכן" שתי פעמים, שהוא רמז על גופם של ישראל שנתקדש וכדאים הם לשכון כביכול בגופן ועל המשכן. ותמצא במלאכת המשכן נאמר "מעשה חשב" בגימטריא יש, רמז לחכמה עילאה ששם המחשבה, ובבגדי כהנה נאמר "מעשה רוקם", רקם גימטריא שם, רמז לחכמה תתאה שנקרא שם, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, פי הפונה היא לחבר את האהל להיות אחד, והבן. ורואים שיש פאן רמז על היחוד העליון ועל סוד 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' שהוא הכבוד שעולה מלמטה למעלה בסוד היחוד. וכן "וכבוד יהוה מלא את המשכן" בגימטריא "שמע ישראל" ובגימטריא תקון שכינה ובגימטריא "ועלו מושיעים בהר ציון" ובגימטריא אש מים, שכל אלו מסמלים את היחוד העליון. והוסיף הרה"ג ר' דניאל פואה שליט"א שהטעמים על הפסוק בשני המקומות "וכבוד ה' מלא את המשכן" מחלקים אותו לשני חלקים; החלק הראשון המלים "וכבוד ה'", והחלק השני המלים "מלא את המשכן". ומזה אכן רואים שיש פאן שתי השפעות של כבוד כמו שבארנו, שבמשכן מתחברים יחד. לכן כבוד ה' עומד בפני עצמו פעמים, אחד הכבוד שבא מלמעלה והשני הכבוד שבא מלמטה, והמלים "מלא את המשכן" מדברות על מציאות חדשה של כבוד שבאה משתי השפעות הכבוד שמתחברות להיות בחינה אחת של כבוד בתוך המשכן בנקדת היחוד.

כְּתוּב (שמות כד, טו) **"וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל הָהָר וַיִּכַּס הָעֲנָן אֶת הָהָר: וַיִּשְׁכַּן כְּבוֹד יְהוָה עַל הַר סִינַי וַיִּכַּסְהוּ הָעֲנָן שָׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי מִתּוֹךְ הָעֲנָן: וַמְרֵאָה כְּבוֹד יְהוָה כָּאֵשׁ אֹכֶלֶת בְּרֹאשׁ הָהָר לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה".** כָּאֵן רוֹאִים הַהֶפְדָּ; שָׂרַק כְּשֶׁעָלָה מֹשֶׁה לָהָר, כִּסָּה הָעֲנָן אֶת הָהָר, וּכְבוֹד ה' שָׁכַן עַל הָהָר, וּמֹשֶׁה בָּא בְּתוֹךְ הָעֲנָן. וְלִכְאוּרָה מְדוּעַ בְּמִשְׁכַּן הָיָה אֲסוּר לְמֹשֶׁה לְהִכָּנֵס כְּשֶׁכְּבוֹד ה' שָׁכַן בְּעֲנָן, וּבְהָר סִינַי נִכְנַס מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן כְּשֶׁשָׁכַן שָׁם כְּבוֹד ה', וְאֲדַרְבָּה כְּשֶׁמֹּשֶׁה עָלָה לָהָר הוּא עוֹרֵר אֶת כְּבוֹד ה' שֶׁיִּשְׁכַּן בְּהָר. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שִׁיּוֹאֵשׁ יָכוֹל לְהִיּוֹת בְּחֹדֵר הַמַּטּוֹת כִּי שָׂרַשׁ נִשְׁמָתוֹ מִנְקֻדַּת הַיַּחֲוּד, וְאֲדַרְבָּה הוּא חֶלֶק מֵהַיַּחֲוּד מֵצַד הַנֶּפֶשׁ, וְאֵלּוּ מֹשֶׁה שָׂאִין שָׂרְשׁוֹ מֵצַד הַיַּחֲוּד שֶׁל הַמִּשְׁכָּן הָיָה אֲסוּר לוֹ לְהִכָּנֵס. אֲבָל בַּיּוֹם חֲתַנְתּוֹ שֶׁל מֹשֶׁה תוֹרָה כְּשֶׁהָיָה יַחֲוּד בְּגִלְגַל נְתִינַת הַתּוֹרָה, בַּיַּחֲוּד הַזֶּה מֹשֶׁה הוּא כְּמוֹ יוֹאֵשׁ בְּמִשְׁכָּן, כִּי שָׂרַשׁ נִשְׁמַת מֹשֶׁה מֵהַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, **"מִן הַמַּיִם מְשִׁיתִיהוּ"** מִיָּם הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה, וּמִמִּילָא הוּא חֶלֶק מֵהַיַּחֲוּד שֶׁל הַתּוֹרָה לְכֹן אֲדַרְבָּה בְּרַגְעַ שְׁמִשְׁהָ עָלָה לָהָר הוּא עוֹרֵר אֶת הַיַּחֲוּד שֶׁכְּבוֹד ה' שָׁכַן בְּעֲנָן עַל הַר סִינַי. וְהוֹסִיף הַרָה"ג ר' צִיּוֹן דּוֹד סִיבּוּנֵי שְׁלִיט"א שֶׁ"חֹדֵר הַמַּטּוֹת" ר"ת וְס"ת בְּגִימְטְרִיא תַרְנ"ג מְצוּת. לְרַמֵּז שֶׁגַם בְּנְתִינַת הַתּוֹרָה הַיְתָה בְּחִינָה שֶׁל חֹדֵר הַמַּטּוֹת מֵצַד הַיַּחֲוּד שֶׁל הַתּוֹרָה בְּהָר סִינַי.

הַקֶּשֶׁר בֵּין גִּימְטְרִיאוֹת לְקִינִין וּפְתַחֵי נְדָה.

מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (אבות ג, יח) **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן חֲסִמָּא אוֹמֵר, קִינִין וּפְתַחֵי נְדָה, הֵן הֵן גּוֹפֵי הַלְכוֹת. תְּקוּפוֹת וְגִמְטְרִיאוֹת, פְּרָפְרָאוֹת לְחֲכָמָה. רוֹאִים שֶׁקִּינִין קְשׁוּרִים לְפְתַחֵי נְדָה וְהַתְנָא הַסְמִיךְ אוֹתָם לְעֲנָן הַתְּקוּפוֹת וְהַגִּמְטְרִיאוֹת שֶׁהֵם עֲנִינֵי חֲשָׁבוֹנוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'מְכוֹן שְׁבִתָּד' שְׂרוּאִים בְּמַסְכַּת קִינִים שְׁעוֹסְקַת בְּחֲשָׁבוֹנוֹת עַל גְּבֵי חֲשָׁבוֹנוֹת שֶׁל עֲרוּב קִנֵּי נָשִׁים, לְרַמֵּז שֶׁמַּסְכַּת קִינִים קְשׁוּרָה עִם תּוֹרַת הַרְמֵז וְהַחֲשָׁבוֹן. וְכֵן בְּפְתַחֵי נְדָה יֵשׁ לְאִשָּׁה חֲשָׁבוֹנוֹת שֶׁל יְמֵי טְמֵאָה וְטַהֲרָה, כִּי הֵם קְשׁוּרִים עִם תּוֹרַת הַחֲשָׁבוֹן וְהַגִּמְטְרִיאוֹת.**

נְרָאָה לְבָאָר, כִּינּוֹן שֶׁתּוֹרַת הַחֲשָׁבוֹן וְהַגִּמְטְרִיאוֹת הֵיא תּוֹרַתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, כְּמוּבָא בְּשֵׁם הַגְּר"א עַל הַפְּסוּק (ישעי' מ, ד) **"כֹּל גֵּיא יִנְשָׂא"**, שֶׁלְעֵתִיד לְבָא תִנְשָׂא וְתִתְרוֹמֵם מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהָר (תיקונים קכ:): **"כֹּל גֵּיא יִנְשָׂא"**, אֵלּוּ גִימְטְרִיאוֹת פְּרָפְרָאוֹת לְחֲכָמָה. לְכֹן הֵיא קְשׁוּרָה עִם פְּתַחֵי נְדָה שֶׁשֵׁם שָׂרַשׁ נִשְׁמַת מְשִׁיחַ, וְקְשׁוּרָה עִם קִינִים שֶׁשֵׁם שָׂרַשׁ

נשמת משיח. כמובא בזהר (פקודי רסב): **דוד ה'ה נעוץ במקור שהמים נובעים**. היינו שדוד המלך היה משרש ביסוד הנוקבא שמעלה מיין נוקבין במקום פתחי הנדה. והיכל משיח נקרא בזהר (שמות ז): **היכל קן צפור**. וכן **תקופות** קשורות עם משיח, שבימות המשיח נכנסים לתקופה חדשה שתשנה גם את החמה והלבנה, שיהיה אור הלבנה כאור החמה וכו'. וכן **תקופות** עם האותיות והמלה והכולל בגימטריא 1000 המספר של הגאלה העתידה. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שכל אלו יש להם צורת **חצי עגול שוקע**; פתח הרחם הוא **חצי עגול שוקע**, קן צפור הוא **חצי עגול שוקע**, הגיא היא **חצי עגול שוקע**, וכן התקופות מחשבות את מהלכי החמה והלבנה שצורתם **עגלה**, ומהלך השמש והירח יש להם זמנים שמאירים בצורה של **חצי עגול**, השמש בזמן **השקיעה מתגלית כחצי עגול**, וכן הירח בזמנים מסיימים נראה **כחצי עגול**. **פתח"י נד"ה** נרמזים בנוטריקון כמעט יחיד בתנ"ך באות שלישית בכתוב על **היונה** של נח: (בראשית ח, יא) "ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח". וכפי שמצינו בזהר (שלח קסה). **"עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד**, וזה הוא שרמזה **יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפיה"**, ועוד מובא שם והיא [היונה של נח] תיטול עטרה בפיה, ותשים על ראש מלך המשיח. ורואים שהכתר של המשיח בזמן הגאלה בא מסוד **יונה** שמביאה עלה זית מהשמן העליון, וזה סוד התורה כדלעיל. וכן מצינו בזהר (תיקונים נד). **"ויקא את יונה וגומר"**, והיונה הזו היא **היונה של תבת נח**. רואים מהזהר שמקשר את יונה הנביא ליונה של תבת נח. ובארנו במאמר 'חשמל צדיק' שיונה הנביא יחזר בזמן הגאלה לצוד את הלונתו, ולהכין את סעדת הלונתו, שהיא סעדת הדעת של סודות התורה. וכן **יונה בן אמת** מרמז על הקשר בין **יונה** לחקמת האמת. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שבתבת נח היה אסור תשמיש המטה, הינו שהיו שם כמו **נדה**. וכן תכונת היונה והזית שאינם נעשים כלאים עם אחרים, וזאת המטרה של **פתחי נדה** לשמור את האשה שתהיה חביבה על בעלה, ולא תערבבו עם אחרים חס ושלום.

וכן מצינו במדרש (ב"ר לא, ט) **"קנים תעשה את התבה" אמר רבי יצחק מה הקן הזה מטהר את המצרע, אף תבתך מטהרתך**. ורואים שהתבה היתה בבחינת **קן צפור**, לכן ה' אמר **"קנים תעשה אותה"**. ובספר 'מכון שבתך' מבאר מדוע תבת נח היתה בבחינת **קן צפור**, כי התבה היתה ממצע בין זמן המים של המבול לזמן היבשה, וכן הצפור הוא ממצע בין זמן היבשה, כמובא בגמרא (חולין כז): **דרש עובר גלילאה, בהמה שנבראת מן היבשה הקשרה בשני סימנים, דגים שנבראו מן המים הקשרו בולא כלום** [היינו שאינם צריכים שחיטה כלל], עוף שנברא מן הרקק [שיש

בַּה מִים וַיִּבְשָׁה] הִכְשֵׁרוּ בְּסִימָן אֶחָד. וְהַחֲבוּר הַזֶּה הוּא סוּד תּוֹרָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁנִּמְשַׁכֵּת מִיָּם הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה וַיִּוֹרְדַת לְאָרֶץ לְמָקוֹם הַיִּבְשָׁה, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (חגיגה יד:): **תָּנוּ רַבָּנָן, אַרְבַּעַה נִכְנְסוּ לְפָרְדֵּס וְכוּ', אָמַר לָהֶם רַבִּי עֲקִיבָא, כְּשֶׁתִּכְנְסוּ אֶצְלֵי אַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר, הִזְהָרוּ שֶׁלֹּא תֹאמְרוּ, מִיָּם מִיָּם. מִשׁוּם דְּכַתִּיב, "דוֹבֵר שְׂקָרִים לֹא יִכּוֹן לִנְגַד עֵינָיו".** כִּי תוֹרַת הַרְמֵז מַחְבֵּרַת אֶת הַסוּד שֶׁקְשׁוֹר עִם הַמִּים הָעֲלִיוֹנִים לְפֶשֶׁט שֶׁהוּא בְּחִינַת יִבְשָׁה וְאָרֶץ, לְכֵן תּוֹרָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה הִיא בְּסוּד קֵן צְפוּר שֶׁמַּחְבֵּר מִיָּם וַיִּבְשָׁה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן דּוֹד סִיבוּנֵי שְׁלִיט"א שְׁמִיָּם יִבְשָׁה בְּגִימְטְרִיא פְּרָפְרָאוֹת. כֵּן מוֹבָא בְּסִפְר 'פְּרִי חַיִּים' שֶׁהַפְּתוּב (ש"ב כב, נא) "מִגְדִּיל יִשׁוּעוֹת מְלָכוֹ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לְמֹשִׁיחוֹ" ר"ת מִ"ם חו"ל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב עַל הַגְּאֻלָּה (תהילים קכו, א) "בְּשׁוּב ה'" אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כְּחֻלְמִים" נוֹטְרִיקוֹן כְּחַל מִ"ם.

וְלָכֵן אוֹמֵר הַמְדַרְשׁ (ב"ר לא, ט) "**קִנְיִים תַּעֲשֶׂה אֶת הַתְּבָה" אָמַר רַבִּי יֶצְחָק מֵה הַקֵּן הַזֶּה מְטַהֵר אֶת הַמְצָרַע, אִף תִּבְתָּד מְטַהֲרָתְךָ.** הֵינּוּ תִּבְתֵּי נֹחַ שֶׁהֵיטָה מְמַצֵּעַ בֵּין מִיָּם לַיִּבְשָׁה הֵיטָה בְּבַחֲיִנַת צַפְרֵי מְצוֹרַע שֶׁמְטַהֲרִים בְּסוּד חֲבוּר מִיָּם וַיִּבְשָׁה, כְּמוֹ שְׂרוּאִים בְּצַפְרֵי הַמְצָרַע שְׁטוּבָלִים אֶת הַצְּפוּר בְּמִים וּמְשַׁלְּחִים אֶת הַצְּפוּר הַשְּׁנִי לַיִּבְשָׁה וּבִזְהָ מְטַהֲרִים אֶת הַמְצָרַע. וְכֵשֶׁם שְׁמִיָּם מְטַהֲרִים וּמֵה שְׁבִיָּם טְהוֹר, הֵינּוּ אִם אָדָם יַעֲשֶׂה כְּלֵי מַדְגִּים הַכְּלֵי לֹא יִקְבַּל טְמֵאָה, כִּף אִם אָדָם יַעֲשֶׂה כְּלֵי מַעוֹף אֵינּוּ מְקַבֵּל טְמֵאָה כִּי הַעוֹף הוּא מְמַצֵּעַ בֵּין יָם לַיִּבְשָׁה וּמוֹשֵׁף אֶת טְהוֹרַת הַיָּם לַיִּבְשָׁה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (זבחים קיג.) שֶׁהַמְּבוּל הֵיטָה בְּשִׁבִיל לְטַהֵר אֶת הָאָרֶץ בְּבַחֲיִנַת מְקוּהָ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'נְהוֹרָא דִּיּוֹסָף' שֶׁהַמִּים הַתְּגַבְּרוּ בְּמִשְׁךְ מֵאָה וְחַמְשִׁים יוֹם, וְרַק בַּיּוֹם הַקֵּנִי אֶת מְנַנֵּן מְקוּהָ הַשְּׁלֵמָה הַטְּהוּרָה, וְהַמִּים הַחֲלוּ לְסַגֵּת. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב (בראשית ו, ט) "**נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדוֹרֹתָיו" ר"ת תְּבָה וְס'ת מְקוּהָ.** וְכֵן שְׁמַעְתִּי שֶׁחֲדָשׁ חֲשׂוֹן בּוֹ הַתְּחִיל הַמְּבוּל בְּגִימְטְרִיא מְקוּהָ טְהוּרָה.

וְכֵן תּוֹרָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה הִיא בְּבַחֲיִנַת מְקוּהָ שֶׁמְטַהֵר, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (בראשית כה:): שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בְּבַחֲיִנַת גֶּשֶׁם, מִיִּטְרָא דְּאוּרִיִּיתָא. וְכֵן הַפְּתוּב (בראשית ז, יא) "נִבְקְעוּ כָּל מַעֲיִנֹת תְּהוֹם רַבָּה וְאֶרְבַּת הַשְּׁמַיִם נִפְתְּחוּ" ר"ת תּוֹרָה דְּמִי הַמְּבוּל הֵיטָה בְּבַחֲיִנַת תּוֹרָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (זבחים קטז): **כְּשֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל הֵיטָה קוּלוֹ הוֹלֵךְ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וְכָל מְלָכֵי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים אֲחֻזְתָּן רְעֵדָה וְכוּ', נִתְקַבְּצוּ כָּלֶם אֶצְלֵי בְּלַעַם הַרְשָׁע וְאָמְרוּ לוֹ שְׁמָא מְבוּל בָּא לְעוֹלָם.**

וְכֵן פְּתַח"י נְד"ה נִרְמְזִים בְּנוֹטְרִיקוֹן כְּמַעֲט יַחִיד בְּתַנ"ךְ בְּאוֹת שְׁנֵיָה בְּפִסּוּק: (בראשית לד, כא) "הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלָמִים הֵם אֲתָנוּ וַיִּשְׁבוּ בְּאָרֶץ וַיִּסְחָרוּ אֹתָהּ וְהָאָרֶץ הִנֵּה רַחֲבַת יָדַיִם לְפָנֵיהֶם אֶת בְּנֵיהֶם נִקַּח לָנוּ לְנָשִׁים וְאֵת בְּנֵיהֶם נָתַן לָהֶם". שֶׁם

נִסָּה שְׁכֶם בֶּן חֲמוֹר לְטַמֵּא אֶת דִּינָה בַּת יַעֲקֹב אוֹתִיּוֹת נִידָה, כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'חֹמֶת אֲנָךְ' לַחֵיד"א (בראשית לד, ה) **כְּתֹב רַבְּנוּ הָאֲר"י זצ"ל** דְּדִינָה הִיְתָה גְּלוּל אִמְתְּלָאֵי בַּת פְּרָנְבוּ אִשְׁתּוּ שֶׁל תֵּרַח שָׂבָא עָלֶיהָ בְּנִדְתָּהּ, וְכֵן דִּינָה אוֹתִיּוֹת נִידָה, וְעִנְיָן זֶה שֶׁל שְׁכֶם הִיא תְּקוּוּנָה שְׁלֵקַח כָּל הַזְּהֻמָּא בְּסוּד "וַתְּהִי נִדְתָּה עָלֶיךָ" וְנִשְׁאַרָה נִקְיָה. וְהִשְׁתָּא נִיחָא דִּיעֲקֹב כְּשִׁשְׁמַע לֹא נִתְפַּעַל מִזֶּה. וְהִשְׁמוּעָה "כִּי טַמֵּא אֶת דִּינָה" אִךְ הוּא יָדַע דְּאִדְרָבָא הוּא נְטַמָּא שְׂשָׂאב כָּל זֹהֻמְתָּהּ. וְגַם כָּאן בְּמֵלִים "רַחֲבַת יְדִים" נִרְמְזָה סְפִירַת הַבֵּינָה שֶׁל קֵן צְפוּרָה, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים מ:): שֶׁהִשְׁפַּעַת הַבֵּינָה נִקְרָאת "וּרְחֻבָה מִנֵּי יָם", לְרַמֵּז עַל הַשְׁפַּעַת יְסוּד דְּאִמָּא שֶׁהוּא רַחֲב רַחוּבוֹת הַנְּהָר. וְכֵן בֵּינָה מְרַמְזַת בְּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּכַתוּב "וְהָאֲרֵץ הִנֵּה רַחֲבַת יְדִים לְפָנֶיהֶם".

מוֹבָא בְּסִפְר 'בֶּן יְהוֹיָדָע' (סְנַהֲדְרִין צ:ז) וְחֻקְמַת סוֹפְרִים תְּסוּרַת, רוּצָה לֹמַר תְּרַבָּה תְּרַבָּה מְלִשׁוֹן סוּרַח הָעוֹדֵף, וְכֵן תְּסוּרַח עַל אַחֲוֵי הַמְּשָׁכָן. וְרוֹאִים שְׁמַקְשֵׁר אֶת חֻקְמַת הַסוֹפְרִים שֶׁל תּוֹרַת הַרְמֵז עִם סוּרַח הָעוֹדֵף בְּמִשְׁכָּן שְׁמַסְמֵל אֶת הַמְּלָכוּת, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (שַׁבַּת צח:): **חֻצֵי הִירֵיעָה הָעוֹדֶפֶת תְּסוּרַח וְכוּ' תֵּנָא דְּבֵי ר' יְשַׁמְעֵאל לְמָה מְשָׁכָן דּוּמָה לְאִשָּׁה שְׂמַהֲלֶכֶת בְּשׁוּק וְשׂוּלְיָה מְהַלְכִין אַחֲרֶיהָ.** וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' אֲבָרְהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שְׁסוּרַח הָעוֹדֵף בְּגִמְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עִם הַמְּלִים. וְכֵן גִּימְטְרִיא נִרְמְזַת בְּנוֹטְרִיקוֹן כְּמַעֲט יַחֲיד בְּתַנּוּךְ בְּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּכַתוּב עַל תּוֹרַתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ: (ש"ש ב, יב) "הַנְּצָנִים נִרְאוּ בְּאֲרֵץ עַת הַזְּמִיר הִגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ: הַתְּאַנָּה חֲנֻטָּה פְּגִיָּה וְהַגְּפָנִים סְמָדָר נִתְּנוּ רִיחַ קוֹמֵי לֶךְ רֵעִיתִי יָפְתִי וְלִכִּי לֶךְ". וְכַפִּי שְׁמַצִּינוּ בְּמִדְרָשׁ (ש"ש"ר ב, לג) "**עַת הַזְּמִיר הִגִּיעַ" הִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְהַגְּאֵל, הִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל עָרְלָה לְהַזְמֵר, הִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל מְלָכוֹת כּוֹתִים שֶׁתִּכְלָה הִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל מְלָכוֹת שְׂמִים שֶׁתִּגְלָה. "וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ" זֶה קוֹלוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן פְּרָפְרָאוֹת נִרְמְזוֹת בְּאֶחָד מִבְּנֵי הַמֶּן שְׁנִקְרָא פּוֹרְתָא שְׁמַרְמֵז גַּם עַל אוֹתִיּוֹת פּוֹרִים, כִּי בְּפוֹרִים מְאִירָה הָאֲרָה מֵהַתּוֹרָה שְׁנִזְכָּה לְעֵתִיד לְבוֹא. וְכֵן לְחַם הַפָּנִים הִיא מְנַח עַל הַשְּׁלַחן שְׁנִקְרָא פְּתוּרָא אוֹתִיּוֹת פּוֹרְתָא, וְהַשְּׁלַחן הוּא כְּנֶגֶד מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד, וְכֵן מוֹבָא בְּרֹקַח' שְׁפָרְשֵׁת שְׁמֵן זֵית לְמִנּוּרָה מְרַמְזַת עַל נֶס חֲנֻכָּה, וּפְרָשֵׁת אֶפֶיַת לְחַם הַפָּנִים, מְרַמְזַת עַל סְעֻדַת פּוֹרִים.**

מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (בְּמִדְב"ר כ, כד) שְׁכַזְבֵי בַּת צוּר הִיְתָה בַּת בָּלַק, הִיְיָנוּ שְׁלִבְלַק הִיא גַם שֵׁם צוּר, נִרְאָה דְּבִלְק הִיא צוּר "בֶּן צְפוּר", הִיְיָנוּ בֶּן יִתְרוֹ שְׁשֵׁמוֹ צְפוּר, וְהִיא אֲבִי צְפוּרָה, וְשֵׁמוֹ הִיא קִינִי בְּבַחֲיִנַת קֵן צְפוּר מִשְׁרַשׁ קִינֵן, כְּפִי שֶׁהִבְאִינוּ מִסְפָּר 'עַץ הַדַּעַת טוֹב'. וּמֵהֶם נוֹלְדָה רוּת שֶׁהִיא אוֹתִיּוֹת תּוֹר שֶׁהוּא שֵׁם צְפוּר, וּמִמֶּנָּה נוֹלְדוּ דָּוִד הַמֶּלֶךְ וּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ,

והיכל משיח נקרא בזהר (שמות ז:ז) **היכל קן צפור**, לרמז שכל השרש הזה הוא שרש של קן צפור. וכן מובא ב'אור החיים' (ויקרא יד, ט) **"את הצפור החיה" שהוא משיח בן דוד**. וכן אחד משמות המשיח הוא **ינון**, מלשון **יונה**. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א **שציפור בגימטריא דוד בן ישי**. וכן מובא בספר 'מאורי אור' **שציפור אותיות פורץ**. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז על מלך **פורץ גדר**, ששרשו **מפורץ**. כמו שאומרים בתפלה, **ימין ושמאל תפרוץ וכו', על יד איש בן פרוץ**. וכן **פרץ וזרח בגימטריא היכל קן צפור**. ושמעתי מהרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א **שציפור** אותיות **רץ"ף** אותיות שונדרשות בתורת הרמז, וכן **רץף** אותיות עם האותיות בגימטריא **"בראשית ברא אלהים"** לרמז על העולם שנברא על ידי אותיות, ותקון העולם וצורפו נעשה על ידי אותיות התורה ובפרט תורת הרמז שהיא סוד **רץף אותיות שמחברת את כל הפרד"ס להיות אחד**. וכמו שכתוב (תהילים קה, יט) **"עד עת בא דברו אמרת יה"ה צרפתהו"**. וכן **פרפר"ת** ס"ת הכתוב (מלאכי ג, ג) **"וישב מצרף ומטהר כסף וטהר את בני לוי וזקק אתם כזהב וככסף והיו ליה"ה מגישי מנחה בצדקה"**.

מצינו ברש"י (בראשית א, ב) **"ורוח אלהים מרחפת על פני המים"**, כסא הכבוד עומד באויר, ומרחף על פני המים, ברוח פיו של הקב"ה, ובמאמרו כיונה המרחפת על הקן. נראה דלכן ממשיל רש"י את הרוח אלהים מרחפת, ליונה המרחפת על הקן, דמובא ברש"י שם **"ורוח אלהים מרחפת על פני המים"** זה רוחו של מלך המשיח. לכן הוא בבחינת יונה המרחפת על הקן. וכן שרש אפרחים שבקן, מרמז במרחפת. וכן **יונה** אותיות **ציו"ן**, אם נחליף ה' בצ' בא"ת ב"ש, וציון מסמלת את השרש של דוד המלך. וכן מובא בשם הרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל **שציפור אותיות "ויפצר" שמסמל תפלה**, כי דוד היה בבחינת תפלה כפי שאמר על עצמו **"ואני תפלה"**. וזה גם אותיות **צירוף** וזכוד.

נראה לבאר את הקשר בין תורתו של משיח לקן צפור, על פי מה שמובא ברבנו בחיי (שמות ו, א) **שהחכמה והשמן הם בבחינת קן של עופות**. כמו שהשמן והחכמה הם הראשית והמקור, כך הקן הוא הראשית והמקור של העופות. וזה שכתוב **"ה' קנני ראשית דרכו"**. קנני מלשון קן, דחכמה היא בבחינת קן. וכן מצינו בגמרא (ביצה יא.) **שהגוזלים מדיים מקו לקו עד חמשים אמה**, לסמל שהם נמשכים מבחינת **חמשים שערי בינה**. ושרש התורה של משיח בא מרות ומיתרו מהשמיני שהוא בבחינת **קן צפור**. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמובא בגמרא שם שגם בתוך חמשים אמה

הם מדדים רק כל עוד הם רואים את הקו, ואם הלכו לקרו זוית, סימן שהלכו לאבוד. ובארנו במאמר 'חשמל מטה' ש**קרו זוית** מסמלת את דוד המלך. וכן חג העצרת אותיות **ע"ץ ת"ר**, היינו שחג זה קשור עם העץ והשושלת של משפחת התורים. וכן אותיות **ר"ת** או **ת"ר** נמצאות בחרות המסמלת את **השמיני**. וכן מובא בספר 'הגלגולים' להאריז"ל (פע"ד) **וענין קו צפור הנזכר בדרך מ' בזהר פרשת שמות הוא, פי ה'קו' רמז לבניה, וזה שאמר שהוא אתר טמיר וגניז. וה'צפור' רמז לחכמה, כי בניה בית לחכמה, וזה שאמר, לגו מכל אינון היכלין אית אתר אוחרא וכו', ואקרי עזן. והוא רמז לחכמה כי משם יקבל משיח נשמה לנשמה שבו הבאה מצד חכמה הנקרא צפור, והבו זה היטב. וכו' ק"ו מרמז בלשון הגמרא (קידושין לב:) אין זקן אלא מי שקנה חכמה. ואף שלכאורה צריך היה לומר שלמד חכמה, ומדוע הלשון **שקנה חכמה**. אלא לרמז שזכה לחכמה מהקו העליון. וכן מצינו בגמרא (עירובין יג:) **תלמיד ותיק היה ביבנה, שהיה מטהר את השרץ בק"ו טעמים**. ורואים שק"ו הוא מספר של טעמי תורה, וסודות התורה. והוסיף הרה"ג ר' יעקב בן עמי שליט"א שק"ו נרמז בשבעת קני המנורה שמסמלת את החכמה. וקניים תעשה לתבה זה בבחינת ששה קנים שיוצאים מהמנורה, כי התבה היא סוד מלה ודבור של חכמה, וכמו שהמנורה צריכה קנים, כך התבה שהיא המלה של החכמה צריכה קנים.**

לכו מעוררת מצות שלוח הקו את הגאולה, כמובא ב'ילקוט ראובני' (פ' כי תצא בשם 'ספר הפליאה' דף יח.) ש**ששולחים את האם** מעוררים מלאך הנקרא עוף, לעורר זכות על ישראל ולהחיש גאולתם. כי מעוררים בשמים את אותה בחינה שה' **ישלח** את השפעת החכמה והבינה מהאם העליונה, דרך המלאכים שהם בחינת **עופות**, וזה סוד הגאולה שתבא מהיכל משיח שהוא בסוד **קו צפור**. ובזכות התורה הזאת זוכים לתקו עולם במלכות שדי. וכן **קו צפור ר"ת ק"ץ**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שלכן **קו ציפור** עם המלים בגימטריא מספר 538 שמתהפך ל358 כמספר **משיח**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שיש רמז בנסח התפלה על הגאולה: "צור ישראל קומה בעזרת ישראל", **צור** מרמז על שרש ה**צפור**, ו**קומה** בגימטריא **קו**. וכן בזמן הגאולה ה' מעורר את עם ישראל בחינת בעל שמקנה לאשתו להחזירה **לקו**.

בארנו במאמר 'חשמל עוף' ששרש המלה **תורה**, הוא **תור ה'**, תור הוא עוף, שמשפיע לה' המסמלת את המלכות. וכן **ת"ר** ר"ת **תנו רבנן**, דהשפעת התורה היא דרך בחינת תר, וכן מצינו בגמרא (עירובין נד:) שאדם הלומד תורה נמשל לאדם

שָׂצַד צָפְרִים. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (מנחות צט:) כָּל הַמְשִׁמֵּר תּוֹרָתוֹ וְשָׁמְתוֹ מִשְׁתַּמְרָת, וְכוּ', מְשַׁל לְאָדָם שְׁמֵסֵר צָפוֹר דְּרוֹר לְעֵבְדוֹ. וְכֵן בְּשֵׁנֵת ת"ר שֶׁל הָאֱלֹף הַשְּׁשִׁי נִפְתְּחוּ שְׁעָרֵי הַדְּעֵת בְּעוֹלָם, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (וירא קטז:) בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לְאֱלֹף הַשְּׁשִׁי יִפְתְּחוּ שְׁעָרֵי הַחֲכָמָה לְמַעְלָה וּמַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה לְמַטָּה.

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (מכות כג:) דְּרַשׁ רַבִּי שְׁמֵלָאִי, תַרְי"ג מְצוֹת נֶאֱמָרוּ לוֹ לְמֹשֶׁה שְׁס"ה לְאוּיוֹן, כְּמַנְיֵן יְמוֹת הַחֲמָה. רַמ"ח עֲשֵׂה כְּנֶגֶד אֲבָרָיו שֶׁל אָדָם. אָמַר רַבִּי הֶמְנוּנָא, מֵאֵי קָרָא "תּוֹרָה צְוָה לָנוּ מֹשֶׁה". תּוֹרָה בְּגִימְטְרִיא שִׁית מֵאָה וְחֹד סָרֵי הוּיּוֹן, "אֲנֹכִי", "וְלֹא יִהְיֶה לְךָ", מִפִּי הַגְּבוּרָה שְׁמַעְנוּם. שׁוֹאֲלֵת הַגְּמָרָא מַנְיֵן יוֹדְעִים שֵׁשֶׁן 613 מְצוּוֹת, וְרַב הֶמְנוּנָא מְבָאָר שְׁלוֹמְדִים זֹאת מְגִימְטְרִיא שֶׁל הַמֶּלֶךְ תּוֹרָה וּמוֹסִיפִים עַל זֶה אֵת שְׁנֵי הַדְּבָרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים. נֶרְאָה שֶׁרַב הֶמְנוּנָא מְרַמֵּז שְׁנֵי הַדְּבָרוֹת אֲנֹכִי וְלֹא יִהְיֶה לְךָ מִחֲבָרִים אֵת מִסְפֵּר 611 שֶׁל תּוֹרָה, לְמִסְפֵּר 613 שֶׁל הַמְצוּוֹת, כִּיּוֹן שְׁנֵי דְבָרוֹת אֵלוֹ הֵם בְּבַחֲיֵנֵת בְּרִי"ת שְׁמִסְפְּרוּ 612 וּמְחַבֵּר בִּינֵיהֶם, וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב (שמות לד, כז) "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב לְךָ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אֶתְךָ בְּרִית וְאֵת יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי שֵׁם עִם ה' אֲרַבְעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לַחֵם לֹא אָכַל וּמִים לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל הַלְּחָת אֵת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים". וְרוֹאִים שֶׁבְעֲשָׂרֵת הַדְּבָרוֹת שְׁשָׁרְשָׁם בְּשְׁנֵי דְבָרוֹת רֵאשׁוֹנִים הֵיטָה בְּרִית שֶׁל חֲבוּר בֵּין קב"ה וְעַם יִשְׂרָאֵל. וְכֵן דְּבָרוֹת בְּגִימְטְרִיא בְּרִית וְשְׁמַעְתִּי מֵהֶרֶה"ג ר' אֲבָרְהָם אֲגָשְׁי שְׁלִיט"א שֶׁלְשׁוֹן הַמִּשְׁנָה קִנְיִן וּפְתַחֲי נְדָה, הֵן הֵן גּוֹפֵי הַלְּכוֹת. תְּקוּפוֹת וְגִמְטְרִיאֹת, פְּרָפְרָאוֹת לְחֲכָמָה בְּגִימְטְרִיא גְדוּלָה 6130 רְמֵז עַל סוּד תַרְי"ג מְצוֹת שְׁנִלְמְדוֹת מְגִימְטְרִיא, וּבְנוֹסָף עֲמֵק הַתַּרְי"ג מְצוּוֹת מִתְגַּלָּה דֶּרֶךְ תּוֹרַת הַרְמֵז. וְכֵן בְּגִימְטְרִיא רִגְיֵלָה עוֹלָה 4244 רְמֵז לְתוֹרָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה בֶּן דָּוִד בְּגִימְטְרִיא 424. וְכֵן תּוֹרָה בְּרִית וְתַרְי"ג בְּגִימְטְרִיא אוֹתִיּוֹת וּמִסְפְּרֵי הַתּוֹרָה כְּפִי שְׁבָאֲרָנוּ שְׁכָאן מִתְגַּלָּה סוּד חֲבוּר הָאוֹתִיּוֹת לְמִסְפְּרִים.

וְנִבְיָא דְבַר פְּלֵא שְׁמוּבָא בְּסִפְר 'מִטָּה מֹשֶׁה' (שבועות תרצב) בְּעַל אֲבֵן בּוֹחֵן כְּתֹב (בעל אבן בוחן הוא רבנו קלונומוס בן קלונומוס הזקן שהודפס בשנת ש"ו) אָמְרוּ בְּעַל מְשַׁל וְחֻדוּדָם שְׁמִסְפֵּר תַרְי"ג רְמֵז גִּימְטְרִיא אֶל דְּבִשׁ חֲלֵב קִמְחָא דְסַמִּידָא וְהָאֶחָד הָעוֹדֵף יִפְטֹר לְאֹכֹל מֵהֶם שֶׁבַע וְהוֹתֵר כֵּן הַיּוֹם מְנַהֵג אֱמוּתֵינוּ בְּיוֹם מִתֵּן תּוֹרָתֵנוּ. וְרוֹאִים שְׁאֲפֹשֶׁר לְפִטֹר אֵת הַכּוֹלָל עַל יְדֵי אֲכִילָתוֹ. וְדַבֵּר זֶה הוּא פְּלֵא, וְעוֹד קִשָּׁה בְּשִׁלְמָא אִם הַגִּימְטְרִיא שֶׁל דְּבִשׁ חֲלֵב קִמְחָא דְסַמִּידָא הֵיטָה 612 אֲפֹשֶׁר לְהַבִּין שְׁנוּסִיף לָזֶה כּוֹלָל עַל יְדֵי אֲכִילָה שֶׁל אֱלוֹ, אֲבָל כָּאן מְדַבֵּר שְׁדְּבִשׁ חֲלֵב קִמְחָא דְסַמִּידָא עוֹלָה 614 וְקִשָּׁה אִיף אֲכִילָתָם מוֹסִיפָה כּוֹלָל לִ613 מְצוּוֹת. וּמְבָאָר לְדְבָרֵינוּ כִּיּוֹן שֶׁ613 מְצוּוֹת נִלְמְדוֹת מְגִימְטְרִיא וּמִתּוֹרַת הַרְמֵז שֶׁהִיא בְּבַחֲיֵנֵת

הולישראלעמוכיהוציאיהוהאית ישראלמצריסויקחיהו חתן משהאת צפרהאשתמשהאחרשלווחיהואתשניבניה
ובקולוירדיהוהעלהרסיניאלראשההרויקראיהוהלמשהאלראשההרויעלמשהויאמריהוהאלמשההרעדבעספ
הומתסקוליסקלהשוורולאיאכלאתבשוורובעלהשוורנקיאסשורנגחהוואמתמלשלסוהועדבעלייולאישמרנו
האלהיךלאבתשלגדיבחלבאמונהאנכישלחמלאךלפניךלשמךבדרךולהביאןאלהמקוםאשרהכנתישמרמפני
עדתאשראתןאליךונועדתילךשמודברתיאתךמלאכפךתמבישננהכרביאשרעלארווהעדתאתכלאשראצוהאו
שהחשביעשהאתהכרביסונתהאתהעלארבעהעמודישטיסמצפייםזהבווייהסזהבעלארבעהאדניכסףונתהאתהפ
הבטהורועשיתעלהחשןשתיטבעותזהבונתהאשתיהטבעותעלשניקצותהחשןונתהאתשתיעבתתהזהבעלשתייה
לפנייהוהוולקחתאתםמידםוקטרתהמזבחהעלהלריתחןתחלפנייהוהאשהואליהוהולקחתאתהחזמהא
הנגובהסיקדשוואתהרוין ואתבנייתמשחווקדשתאתםלקהוליואלבניישראלתדברלאמרשמןמשחוקדשיהיהזהלי
עליוחטאהגדלהויאמראהויןאליחראףאדניאתהיעדתאתהעםכברעהואויאמרוליעשהלנוואלהיאשרילכולפ
יילךנאאדניבקרבנוכיעםקשהערהואוטלחתלענינוולחטאתנווונחלתנוויאמרהנהאנכיכרתבריתנגדכלע
ערתאילסמאדמיסוערתתחשיסהביאוכלמריסתרומתכסףונהשתיבאיאותרומתייהוהוכלאשרנמצאאתועישט
לעתשניושמשזרמעשהחשבועשהאתהכרביסויעשלארבעהעמודישטיסויצפסזהבווייהסזהביצקלהסארבעהא
יהסארבעהנחשתווייהסכסףוצפויאשיהסוחשקיהסכסףוכלהייתדלתמשכוןולחצרסביבנחשתאלהפקודיהמטכן
כהואתכלכליהואתשמנהארוואתמזבחהזהבויןאשמןהמשחהוואתקטרתהסמיסוואתמסןפתההאלאתמזבחהנחשת
דמועלהמזבחסביבונחתייןוואתרואשוראתפדורווערךכהוןאתסעלהעצייאשרעלהאשרעלהמזבחוקהק
תהחלבהמכסהעלהקרבוואתכלהחלבאשרעלהקרבוואתשתיהכליתוואתהחלבאשרעליהןאשרעלהכסליסוואתהיתרתע
ישתויוסףעליוונתןאתולכהוןוהכהןיכפרעליובאלהאשסונסחלוואסןשכיתחטאוועשהאחתמלמצותיה
ויביייהשלישילאירצההמקריבאתולאישבלופגוליהיההנפששהאכלתממנוועונהשאוהבשראשריגעעבכלטמ
תהכלעלכפיהארוןועלכפייבניווינףאתסנתנופהלפנייהוהווקחמשהאתסמעלכפיהסווקטרהמזבחהעלהעלהמל
אשייהוהואכלוהמצותאצלהמזבחכיקדשקדשיסיהוואאכלתסאתהבמקוםקדושכייחקןוחקבנייהואמאשיייהוה
קדושאניולאתסמאוואתנפשתיםכסבלהשריקהרמשעלהארקכיאנייהוהמעלהאתכסמארקמצריסלהיתלכסלאלהי
גדיווטהרואספשהיפשהנתקבעוראתריטהרתוראהוהכהןוהנהפשהנתקבעורלאיבקרהכהןלשערצהבטמא
שגתולקחכבשאתדאסמלתנופהלכפרעליועשרוןסלתאחדבלולבשמןלמנחהולגשמןושתיירסיאשוניבניינו
האחדעלהוכפרעליוהכהןלפנייהוהמזבבוואישכיתצאממנושכבתזרעורחיקבמיסאתכללשרוטמאעדהערבוכ
הואתפרהחטאתואתשעירהחטאתאשרהוואאתדמסלכפרבקדשיוציאאלמחוץלמחנהושרפוואשאתערתסואתבשרס
אנשיהארקאשרלפניכסותממהארקולאתקיהארקאתכסבטמאכסאתהכאשרקאהאתהגוואשרלפניכסכילאשרי
סבסואישאשריקחאתאשהואתאמהזמהוואבאשרפואתוואתהןולאתהיהזמהבנוכסוואישאשריתןשכבתוובה
תכהןכיתהיהלאישזוהואבותרומתהקדשיסלאתאכלובתכהןכיתהיהאלמנהוגרושוהוזרעאיןלהושבהאלביתאב
שרלאתענהבעצסיהוזהווכרתהמעמיהוכלהנפשאשרתעשהכלמלאכהבעצסיהוזהוהואבדתיאתהנפשההואמ
אקדשתהיהלכסןהשדהתאכלוואתבואתהכסנתהיובלהזאתחשבואישאלאחדתווכיתמכרו ממכרלעמיתךאו קנה
אכלתםישןנושןוישןמפנייחדשתוציאאוונתתימשכניבתוכסולאתגעלנפשאתכסוהתהלכתיתוכסוהייתי
הוהועמיהזאתהבהמהלפנייהכהןוהעריהכהןאתהבניוטובביורעכערוכהכהןכנייהיהוואמגאליגאלנהויסף
תסלביתבתבמספרדשמותבןעשריסננהומעלהכליצאצבאפקדיהסלמטהמנשהשניסושלשיסאלףומאתיילבני
בואביהואאלעזרוואיתמרלהשמותבניאהרוןהכהןייהמשחןאשרמלאידםלכהןוימתנדבוואביהואלפנייהוה

צָפַן מֵאֵת הַרְה"ג ר' מַתְיָהוּ גֵלְזֶרְסוֹן שֵׁלִיט"א אֶל-ל' טַר"ר ה'תשפ"ג תְּשׁוּבָה

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמָּה הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלֹא אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלִמוּד, וְלֹכֵן "אֵינְנו", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ. **בעל** הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלִמִּידֵי חֻמָּתָם שֶׁלֹּא לְמַדּוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כָּף.

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מְצִינֵנו בְּמִדְרָשׁ (ילקוט שמואל קו) א"ר שְׁמַעוֹן בֶּר מְנַסְיָא אֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאֵין סִימָן גְּאֵלָה לְעוֹלָם עַד שְׁיַחְזְרוּ וַיִּבְקְשׁוּ שְׁלִשְׁתָּם, הָדָא הוּא דְכְּתִיב "אַחַר יָשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זו מְלָכוֹת שְׁמַיִם, "וְאֵת דָּוִד מְלָכָם" זו מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד, "וּפְחָדְוֹ אֶל ה' וְאֶל טוֹבוֹ" זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. רואים שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִגְאָלוּ כְּשִׁיבְקְשׁוּ אֶת דָּוִד בְּן יִשִׁי.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בעניני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtJVik>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7JH0Js19bumlHE?usp=sharing>

בעזה"ש"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל

מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת